

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118695984/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

og Smedegaden hos min skikkelige Mester Storch.“
„Næh!“ siger jeg, og var lige ved at tage Piben.
„Jo, gu min sæl er det saa,“ svarer han. — „Men
saa har du jo været i Lære hos min egen Fader!“
Ja, vil De nu tænke Dem! og da vi kom til at
snakke rigtig sammen, kunde jeg ogsaa nok huske
ham, skønt han havde lagt sig et stort Skæg til,
et rigtigt Hammemann-Skæg. . . . Naa, jeg gav
ham en Kardus af Tobakken, men det kunde jo
lige saa godt have hærdet sig, at jeg var kommen
til at give ham en varm Kugle.

Da denne Anekdote var ude, greb jeg Lejligheden — hvis man kunde sige, at der var en saadan — til at udsørge ham om hans Familieforhold, og efter at have døjet flere baade kedelige og udviklede Kapitler af Slægtskrønikken, belønnedes jeg endelig ved, at vi naaede frem til Minna Jagemann, — hende, den lille kønne Lærerinde hos Kammerherren, som De vel nok har sét.“ —

I Begyndelsen havde Meddelelserne om hende en meget almindelig og nøgtern Karakter.

Hun var Datter af en hæderlig Gymnasiallærer, som var død for et Aars Tid siden. Moderen lejede ud til Pensionærer, og hun selv tjente lidt ved Informationer, navnlig ved at undervise Fremmede i Tysk, give Conversationstimer og lignende.

For Tiden havde hun undtagelsesvis taget mod denne Gouvernanteplads, som var godt lønnet; ellers boede hun sammen med Moderen i en af Dresdens Smaagader.

Alt dette lød noget hverdagsagtigt, og jeg havde nu en Gang sat mig i Hovedet, at der maatte hvile en romantisk Skæbne over hende.

— Det er forresten ikke altid saa rart med disse Fremmede, navnlig til Omgang for saadan et stakkels uerfarent Pigebarn, bemærkede han og stoppede Asken ned i Pipchovedet.

— Saa —? spurgte jeg opmærksomt. Hvordan mener De det?

— Naa ja, man véd jo ikke rigtig, hvem man har at gøre med, og det kan jo føre til et og andet, der ikke er, som det skulde være.

— Har Frøken Jagemann da oplevet Noget saadant?

— Ja saamænd har hun det. Det var en ung Maler, — forresten en Landsmand til Dem, en løs Fyr. Han lod hende da sidde, og det havde hun saa vist ikke fortjent af ham.

— Ja saa! De havde altsaa været forlovede?

— Nu, forlovede vil jeg just ikke sige. Forresten er jeg ikke saa nøje inde i det; — jeg har det fra Tante Sophie, hende, husker De maaske,